

Lamija Begagić

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

buybook

Turinina 7, Zagreb
Tel: + 385 98 232-813
info@buybook.hr

ZA IZDAVAČA

Damir Uzunović
Goran Samardžić
Lada Jurković

Lamija Begagić: Bolji mi
Copyright© Lamija Begagić, 2020.
Copyright© Buybook, 2020.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNIKA

Kristina Ljevak

LEKTURA I KOREKTURA

Iva Marinović

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Dobra knjiga, Sarajevo

Lamija Begagić

BOLJI MI

Savremena bh.
književnost

Sarajevo / Zagreb, 2020.

BOLJI MI

– Pomislili smo svi, možda ne istovremeno, možda ne u isti čas, ali garantujem vam – pomislili smo svi! – govori Lara dok si toči omiljeno zanatsko pivo nagingući bocu i čašu pod tačno određenim uglom, gledajući uvijek jednako fascinirano kako se tekućina miješa s talogom i pravi minijaturne vrtloge u čaši.

Ne čini se samo meni da joj ovaj put ruke pomalo podrhtavaju. Vidim da u njih zabrinuto gledaju i Damir i Faruk.

Na samom kraju, kad je čaša već puna, višak se prelijeva preko nje, jer Lara nije smirila drhtavu ruku i odložila bocu na vrijeme. Psuje dan, njena omiljena i valjda jedina psovka koju koristi. Lara je čeličnih živaca, zen majstorica, gundanje je u našem društvu delegirano Damiru, pa i Faruku i meni – svima i svakome prije negoli njoj.

– Pomislili smo da moramo bit bolji ljudi – progovara nakon minute tišine i dva-tri otpuhivanja u prazno. – Fakat. Znam da vam sad zvuči patetično, al' ne možete to zamisliti, gledali smo, šutili i garantujem, svi redom, pomislili da moramo biti bolji. Bar malo bolji.

Lara povlači dugačak gutljaj. Faruk je zagrlj, ona mu se spontano nasloni na rame pa nas upita zašto mi ništa ne pijemo. Simultano slegnemo ramenima pa počnemo i mi sebi točiti pića, začuje se zveket čaša i boca, kloko-tanje vina i pjenušanje piva. Dignemo čaše u zrak i Lara glasno izgovara zdravicu: – Za bolje nas!

– Za bolje nas! – odgovaramo uglas pa neko od nas dodaje: – I za Neleta.

– I za Neleta, kažu tiho i promuklo i ostali.

Nele je Larin radni kolega i razlog zašto smo danas u Elephantu, mada je utorak, a ne petak kada se, nakon poslova, nas četvero tradicionalno okupljamo u omiljenom caffeu na rubu grada. Nele je razlog zašto su i Lara i sve kolegice i kolege s njenog posla poželjeli biti bolji ljudi. Nele je jutros došao na posao prije osam, pun elana da napokon dovrši izvještaj, a malo iza podne s posla otišao kolima hitne pomoći.

Lara nam je javila porukom, u našu viber grupu. Napisala je samo: *Možete li odmah u E. Nele je imao infarkt.*

Reagovali smo munjevito, skoro jednako brzo kao taj jak srčani udar koji je Larinog dvadesetdevetogodišnjeg kolegu srušio na putu od radnog stola do kuhinje. Nacrtali smo se u Elephantu i čekali Laru i njene drhtave ruke, njen od straha i nevjerice izbezumljen pogled. Nije nam rekla ništa novo, osim što je nekoliko puta prepričala taj trenutak kad su ga odveli: jedna je kolegica otišla s njim kolima hitne pomoći, svi su drugi ostali sleđeni i ukopani. Neko se sjetio tek otvoriti prozor, neko uključiti kuhalo za kafu, mada je niko potom, nakon što je kuhalo odgrgoljilo svoje, nije ni pomislio skuhati. Kolegica je javila da je smješten na intenzivnu

i da ostaje čekanje. Niko se od doktora nije usudio išta prognozirati.

Tišina je trajala predugo, a onda je opet neko, Lara se ne može sa sigurnošću sjetiti ko, predložio da se ide kućama.

Otišli su kućama, vjerovatno, samo je Lara došla u Elephant, u njenu i našu drugu kuću.

Konobar je stišao muziku i pitao nas hoćemo li da nam naruči neku klopnu. Zahvalili smo mu se. Nije nam bilo do jela.

Bilo nam je do Neleta, bilo nam je do boljih nas kavi, znali smo, nikad nećemo postati.

Jer nije ovo prvi put da smo tu, možda ne u Elephantu, ali tu, na mjestu koje bi moglo biti novi početak, mjestu s kojeg bismo rado počeli neki sretniji i puniji život svaki put kad nam njegova konačnost i krhkost zapuše u lica.

Jer nije ovo prvi put da smo tu.

Bili smo i kad je Farukova sestra imala treći spontani. Bili smo kad smo čekali moje nalaze koji će reći da je cista beznačajna i da ne ljuškam tumor u udobnosti svoje maternice. Bili smo i, sasvim nedavno, u isti ovakav radni dan, i kad je Damir ispratio druga iz klupe na transplantaciju koštane srži. Bili smo. I svaki smo od tih puta rekli nema više stresa, svaki smo zaključili više odmora, više druženja, nema preskakanja petaka nikad više. Bazen ćemo, trčanje ćemo. Zvati starce, češće. Svaki vikend negdje. Čuvati prijatelje. Čuvati jedni druge. Čuvati sebe.

Svaki smo od tih puta, strahujući pred smrću, rađali te nove nas.

A onda bi došao novi radni dan. Došla bi neka srijeda kakva će biti ova sutra u kojoj ćemo biti na stalnoj vezi s Larom, Lara, pak, s Neletovom porodicom. Trajat će još koji dan. Sedmicu čak. Lara će dolaziti iz bolničkih posjeta, osmjehivati se dok bude pričala da je pitao za izvještaj, objašnjavati detaljno kako je imao lude sreće, kako će jedan stent sve riješiti, kako ne moraju bajpasi, kako nije klonuo duhom...

Nećemo na bazen. Nećemo trčati, jer pada kiša. Već idući petak neko od nas neće moći u Elephant jer će imati rok. Starcima ćemo odbijati pozive kad nismo dobre volje, slati im kratke poruke s namjernim tipfelerima i skraćenicama od navodne brzine: *Na sastnku. Zovem posl. :**

Nele će biti bolje. Mi ćemo ostati isti.

Konobar neosjetno pojačava muziku i donosi novu turu.

– Kuća časti – kaže i namiguje nam.

Podižemo još jednom čaše u zrak i alkoholom potapamo strah i zalivamo nadu da će ovaj put, ipak, biti drugačije.